

F Á B I Á N L Á S Z L Ó

hajnali jelentések – a szerelem mélyéről

noha már réges-régen megszokott
jelképként ugrott be a rózsza
amikor látott remegni kósza
tekintetem egy méla csillagot

miként hasa fölé hajolva
újabb szebb rózsát láttam nyílni ott
ó hogy csodáltam azt a fénycsíkot –
a járatot mit fölkínált az óra

nyelvem ráérezett több mint egy halott
versből kikopott metafora
harmattal hintett üde flóra
amely egy csókra pompázik legott

*

mellén a bimbó megmerevedett
amint érezte az értő kezét

tudta: a játék mindig vérre megy
egyszerre pezsdült minden vére meg

a másikkal kiből a szenvedély
cifráz ki új és rendre mély

varázslatot – a kettejük hevét:
a kert mögött frissebb zöld lett a rét

*

Istenem mi mindent megőriz
a szertelen emlékezet
ahogy megfogta kézbe kapta
a zuhany alatt férfitestemet

az a vad érintés becézett
a gesztus kételyt nem hagyott
szemmel tagommal rámeredtem
a vízsugár között legott

*

szent béke volt mi ölre mentünk
vonaglottunk egymás ölén
ő kéjjel lovagolt fölöttem
és megfeszültem alul én

a vágtában a ló kifáradt
megérezte a bős lovás
lecsusszant csókokkal hajolt rá
ahol kicsurrant a tavasz

*

jó ég: az emlék mint cikázik
mint rontja építi magát
éppen csak átszakadt a gát
s már minden verejtékben ázik

már érvénytelenek a titkok
nem nyugózhatnak semmiképp
cserepekből a régi kép
összeállt – alig híja itt-ott

az ívek árnyak ismerősek
combja bőre selymes meleg
ez már bizonyára előleg

a főntebb hőt előzi meg
az átkos-áldott katlanét
ahol folyvást a lét a tét

*

minden szavába belefón
egy gesztust mit a telefon
hozhat el hozzám hajnalon

és érkezik elvétve kép
hogya újra láthassak ekképp
mindent ami csak benne szép

én persze arra intem is
hogya a kép lehet intim is
ha szívből jön és nem hamis

válaszul küldöm neki azt
a lent ágáló bakaraszt –
ilyen alkalmat nem halaszt

*

nézek egy képet rendületlen
az tán a legtisztább manír
csak mi tudhatunk róla ketten

csak kettőnket érint a hír
a látvány másnak durva léha
(ilyet tisztos író sem ír)

merengek rajta egyre még ha
ismerem is eredetét –
a modellt melyre néha-néha

még ráfeszít a gyöngye lét
a sors titokzatos szeszélye
amíg érzem a nap hevét

és bele nem hullok az éjbe